

«Μεταμύλη» Αθ. 20
τ.θ. 1938

99. Μητρικά.

«Όποια πάσχει από μητρικά βράζει άβατουριάς ρίζα, τσουκνίδα φύλλα και καρυδόφυλλα και τὰ πίνει.

Καδή-κιοϊ, έπαρχίας Σηλυβρίας

100. Πόνος στη μήτρα.

Παίρνεις τή τσουκνίδα τήν πλύνεις τήν στραγκᾶς, τήν βάζεις στη φωτιά και ρίχνεις λίγο λαδάκι, σάν μαλακώσ' τὸ βάζεις πάνω στὸν πόνο τῆς μήτρας και γιανιάσει.

149 Για τὸν πόνο

Καδή-κιοϊ

Τὴν σκορδοπλεξουδα τὴν ξεκοφταν ψιλή, έβραζαν πίττα, δάφνη και ξίδι, ὅλα τὰ έβραζαν καλά καλά και τὴν έκαμναν κατάπλωμα.

Γιὰ ὄπου πονεῖ κανεῖς, ἀκόμα και στὰ γελάδια.

Καδή-κιοϊ

1) Ἀγελάδες.—

192. Ψάλιδα

Μόλις ξεφουρνίζεις τὸ ψωμί έπέονες τὴν ψυχιά ζεστή, ζεστή, ξορχινες λίγο λάδι κ' έβραζες τὶς ἄκουε τὰ ψάλια πύχανε τὶς ψάλιδες μέσα και περνοῦσαν.

Καδή-κιοϊ

Κλήριμα.

357

Καδή-κιοϊ 1).

Τεῦ Μπαλκανιώτη Γιάννη.

«Ελληνική Στοιμύλη Σαρκετή»
Αποδοτική Στοιμύλη Θεάκη
«Θεάκη» τ. 1 Α' 1939 σ. 209

1 Κάτω στὸ Μυρμηγκοχώρι
κεῖ πού χώριζαν οἱ δρόμοι
κεῖ ταν ὁ Μπαλκανιώτης Γιάννης,
δώδεκα σπαθιά σπασμένα
5 στὴν καρδιά του καθισμένα.
«Ἄντε Γιάννη Μπαλκανιώτη,
ἄντε ἡ συντροφιά διαβαίνει.»
— Σάν διαβαίνει ἄς διαβαίνει,
ἄν πηγαίνει ἄς πηγαίνει,
10 ἄν περάσ' ἀπ' τὸ χωριό μου
καὶ ρωτήσῃ ἡ Καλλιὼ μου,
νά μὴ πῆτε πού σκοτώθκα,
μόνε νά πῆτε πίσω ἔμνα,
πίσω ἔμνα στὸ ναλμπάνη 2)
τ' ἄλογό μου νά καλλιβῶνω,
βάνω πέταλ' ἄσημένια
καὶ καρφιά μαλαματένια.

1) Τῆς έπαρχίας Σηλυβρίας. - 2) Πεταλωτής.

μέ το ἄλας καὶ τὸν δίνε νὰ φάγη γιαοῦρε γιὰ νὰ ξεμεθύσ¹⁾.

Ἀμυγδαλιὰ

97. Για τὸν μέθυσο.

Πλύνε τοῦ μέθυσου τὰ ροῦχα μετὸ σαποῦνι ποὺ ἔπλυναν τὰ νεκρὶ-
κὰ ¹⁾ ροῦχα τοῦ πεθαμμένου καὶ τότε ποτὲς δὲ ξαναμεθάει.

Σκεπὸ
ἐπαρχίας Σαράντα Ἐκκλησιῶν

Γιὰ μέση ὁποῦ πονεῖ πλάστροι
τὰ κἀννεὶ ἀλοῦφι καὶ τὰ ἀλείφτουνε καὶ σερμ-

Καστανιές

σάν τσαΐ καὶ περνάει.

Καστανιές

189. Για τὸ χιμιό ²⁾.

τὸνα κυττάει τὴ Ροῦμελη, τ' ἄλλο κυττάει τὴ Θράκη
τὸ τρίτο τὸ μικρότερο κλαίει καὶ δὲ μερώνει.

- 5—Τί ἔχεις πουλί μ', καὶ θλίβεσαι καὶ βάρ³⁾ ἀναστενάξεις;
—Πῶς νὰ βαστήξω; τὸ Ἀἰβαλή τὸ μέγα ξακουσμένο
ποῦ ἦταν ἓνας κασαμπᾶς καὶ ἔγιν' ἓνα θάμα,
φωτιά δίνουν ἀπὸ τρεῖς μεριές, κουρσοῦμια ἀπ' τὴν ἄλλη,
ἀντὶς ἀρνιὰ σφάζουν παιδιὰ κι' ἀντὶς μαργιές ¹⁾ τὶς μάννες
10 κι' ἀντὶ δαμαλοεῦγαρα σφάζουν τὶς λεβεντάδες.
Πέφτουν τὰ τόπια σάν βροχή, γκιουλέδες ²⁾ σὰ χαλάζι,
πέφτουν τὰ Ρωμνοκέφαλα σάν ἄνθη ἀπ' τὰ δέντρα,
πήρανε νιούς, πήρανε νιές, πήραν κι' ἄρραβωνιασμένες,
πήρανε καὶ μιὰ νιόνυφη, τριῶ μερῶ νυφοῦλα.
15 Πέντ' ἀρμαθιές φλουριά φορεῖ,
μέ πέντε μασαλάδες ³⁾ τὴν πήραν καὶ τὴν πήγαϊναν,
Στὸ δρόμο ποῦ τὴν πᾶνε ἓνα μικρὸ πασόπουλο,
στάθηκε καὶ τὴν ρωτάει:
—Γιατὶ νύφη μ' δὲν περπατεῖς; γιατί δὲν καμαρώνεις;
20 μὴ σὲ βαραίνουν τὰ φλουριά; μὴ σὲ βαραίνουν τ' ἄσπρα;
—Δὲ με βαραίνουν τὰ φλουριά, δὲ με βαραίνουν τ' ἄσπρα
μόν' με βαραίνει ἡ πίκρα τ' ἀντροῦ μ' τ' ἀντροῦ μ' τὸ κασαβέτι ⁴⁾
ποῦ πήραν τὸ κεφάλι του σάν μῆλ³⁾ ἀπ' τὴν ποδιά μου
καὶ λέρωσαν τὰ ροῦχά μου τὴν λαμπροφορεσιά μου.

1) Λ. Τ. Τὰ θηλυκὰ γέρικα πρόβατα ποὺ ἔπαυαν νὰ γεννοῦν στὴν Πα-
λαιὰ Ἑλλάδα στέρφα.—2) Λ. Τ. Σφαίρες κανονιοῦ.—3) Λ. Τ. Δαδιά πισωμένα
τὰ ἀναφταν σὲ παναγύρια καὶ γιορτές, τὰ κρατοῦσαν σὸ χέρι καὶ τὰ στήριζαν
σὲ σιδερένια βάση.—4) Λ. Τ. Θλίψη.